

Headlines

Halachic Debates of Current Events

BY DOVID LICHTENSTEIN

Can You Steal Wi-Fi? Using a Wireless Connection Without Permission

BACKGROUND

Our technology-driven 21st-century life affords us the opportunity to use other people's assets without ever stepping into their property or touching their material possessions. After one sets up a router and wireless internet connection, he essentially opens a virtual highway that can be accessed by neighbors, pedestrians, and anyone who happens to be within range. We must determine whether or not the halachic parameters of theft extend to the unauthorized use of these intangible types of property.

In principle, using a neighbor's wireless connection can be regarded as theft for at least two reasons:

1. One makes use of his neighbors' **physical devices**, such as his router, without his permission;
2. One makes use of his neighbors' **wireless network** without authorization.

When considering the possible applications of the laws of *g'zeilah* (theft) to "borrowing" a person's wireless network and its associated devices, we must address a number of halachic issues:

QUESTIONS TO CONSIDER

- Is **borrowing without permission** tantamount to theft?
- If so, are there any **exceptions** to this rule?
- Does the fact that the wireless network is **intangible** affect one's ability to "steal" it? Can one halachically steal things that are intangible?
- Halachah sometimes permits a person to derive benefit from someone else's possessions (even against the owner's will) if the owner does not incur any expense or loss as a result of this usage. This concept is called *zeh neheneh v'zeh lo chaseir*. How might this concept apply to the use of a wireless connection?

BORROWING WITHOUT PERMISSION

At first glance, the halachic status of using items without permission is addressed by a statement of Rava in Bava Metzia:

Talmud Bavli: Bava Metzia 43b

Rava said: One who borrows without permission has the status of a **thief** (*gazlan*), according to the Rabbis...

הא דאמר רבא: שואל שלא מדעת לרבנן גזלן הוי...

SEE THIS ORIGINAL PAGE OF TALMUD ON THE NEXT PAGE

Although Rava's opinion is subject to dispute in the Gemara, his opinion is codified in the Shulchan Aruch as the normative halachah we follow.

QUESTIONS TO CONSIDER

- What do you think are the ramifications of this ruling? Why does it matter that such a borrower is called a thief?

Assigning one who borrows without permission (a *sho'el shelo mi'daas*) the status of a thief has two potential implications:

- First, it affects his **responsibility** for the item. Once he assumes the status of a thief, he becomes liable to compensate to original owner for any loss or damage, just as an ordinary thief bears liability for anything that happens to stolen goods once they enter his possession.
- Second, the status of *gazlan* (thief) would seem to imply that such a borrower has violated the Torah prohibition of theft.

Although one may be tempted to conclude (in light of Rava's statement in the Gemara) that both of these implications are true, the Maharil distinguishes between them:

Responsa of the Maharil 198

Rabbi Yaakov ben Moshe Levi Moelin (1365–1427)

One who borrows without permission is called a thief... this means that he takes on the halachic status of a thief [insofar as he is now **responsible** for anything that happens to the item,] **but this does not mean that he violates the prohibition of "Do not steal."** (Shemos 20:13)

...Rather it is **entirely permitted** to do so [i.e. to borrow without permission], so long as he intends to take on full responsibility for the item...

ושואל שלא מדעת דנקרא גזלן וכן המעביר על דעת בעלי לחד מ"ד כמדומה לי שפי' רבותינו דין גזלן יש לו, ולא דקעבר בלא תגנוב אעפ"י שאין דעתו לשלמו בשעת שאילה.

ולא דמי לדדרשינן לא תגנוב ע"מ לשלם כפל דמכוון לגניבה ובאיסורא אתא לידיה, והתוס' כתבו נמי למי שמקבל מעות מחבירו להלוותו על אחריות הנותן על כסף וזהב שמותר לשנות לכתחילה וכל האחריות על המקבל והיתר גמור הוא כדאית' בא"ז אלמא אף על גב דמשני היתר גמור הוא כיון דבדעתו לשלם, ה"נ ל"ש...

The Maharil rules that one is actually **completely permitted** to borrow property without permission, and does not violate the prohibition of theft by doing so. A borrower is called a "thief" only insofar as he is held **responsible** for anything that happens to the item from the moment he takes it without permission, just as a thief is held similarly responsible.

The Maharil's opinion is actually **not the accepted halachah**, as almost all other authorities assume that someone who borrows without permission is considered a full-fledged thief:

The Sema (Sefer Me'iras Einayim) 359

The Tur writes that [one who borrows without permission] is called a thief, and this means that it is a **prohibited act included in the [Biblical] prohibition of stealing.**

בטור כתוב נקרא גזלן, ר"ל שהוא בכלל איסור גזילה וגם הוא פסול לעדות ולשבועה.

According to this view, shared by almost all *poskim* nowadays, borrowing without permission is **prohibited** like theft itself.

QUESTIONS TO CONSIDER

- Can you think of any cases where we might make an exception to this rule?

TWO EXCEPTIONS

There are at least **two potential exceptions** to the general rule that one is not allowed to borrow without asking permission first:

- Exception #1: When borrowing in order to perform a **mitzvah**.
- Exception #2: If people generally **do not mind** when this type of item is borrowed.

**EXCEPTION #1:
BORROWING
TO PERFORM A
MITZVAH**

If a person is borrowing an item in order to perform a mitzvah.

In such cases, we assume that **the owner would be happy** to lend out his item, even if there is a small chance the item will get damaged while being used. This is based on a principle found in the Gemara:

Talmud Bavli: Pesachim 4b

A person is **happy** to have the chance to fulfill a mitzvah with his money or property.

איבעיא להו: המשכיר בית לחבירו בחזקת בדוק, ומצאו שאינו בדוק מהו? מי הוי כמקח טעות, או לא? – תא שמע, דאמר אביי: לא מיבעיא באתרא דלא יהבי אגרא ובדקו – דניחא ליה לאיניש לקיומי מצוה בגופיה, אלא אפילו באתרא דיהבי אגרא ובדקו – דניחא ליה לאיניש לקיומי מצוה בממוניה.

SEE THIS ORIGINAL PAGE OF TALMUD ON THE NEXT PAGE

On this basis, halachic authorities permit borrowing a privately-owned sefer lying in a public Beis Medrash for occasional use, so long as it can be assumed that the owner would not mind if other people use his sefer. If one has grounds to assume that the owner of the sefer **would mind** – for example, if the owner left the sefer in a private locker, or wrote in the front of the sefer that he does not allow others to borrow his sefarim – borrowing would be prohibited. The same is true for borrowing a *talis* (prayer shawl) or set of *tefillin* if one sees them lying around in a shul.

Needless to say, if borrowing in these cases entails taking the *sefer*, *talis*, or *tefillin* far away from the place where they were found, there is strong grounds to assume the owner **would mind** and it would hence be prohibited to borrow them.

Based on the above Gemara, one could make a strong case that using a religious Jew's wireless connection to perform a mitzvah, should be permitted.

**EXCEPTION #2:
IF THIS KIND OF
OWNER WOULD
NOT MIND**

The second exception is if no one minds when people borrow this type of item.

The Maggid Mishna on Hilchos Gezeilah V'Aveidah 1:2

Rabbi Vidal of Tolosa (Approx. 1375)

It is only forbidden to borrow or take a significant amount of something that at least some people would care about. However, taking a twig from a fence or bundle to use as a toothpick is permitted, as **it is something that nobody would mind losing**... but nevertheless, the Yerushalmi says that it is a positive trait to **avoid** taking such things.

מיהו כתבו קצת מן המפרשים ז"ל דדוקא כשיעור מאי דקפדי ביה קצת מן האנשים אבל ליטול מן החבילה קיסם או מן הגדר לחצוץ בו שיניו דליכא איניש דקפיד ביה בכי האי שרי ואף זה אסרו בירושלמי ממדת חסידות.

The Maggid Mishna asserts that it is permitted to borrow – or even permanently take – items that no owner would mind if they are taken without permission.

Do Wi-Fi owners care if their connection is used by others? As some owners specifically put **passwords** on their Wi-Fi to preclude other people from accessing their network, it is clear that **this leniency will not permit accessing another person's wireless connection**. The fact that one particular owner does not have a password cannot be used as definitive proof that he does not mind if other people use his network, as he may have other reasons for not putting up a password (For example: He is scared he will forget the password himself, or does not know how to make a password.)

Therefore, unless one is using the wireless connection to perform a mitzvah, it is difficult to apply either of these two leniencies to permit using another person's wireless connection without permission.

**QUESTIONS TO
CONSIDER**

- Can you think of any other possible reasons to permit using another person's Wi-Fi?

ד: אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים

מסורת הש"ס

בא א מיי פיי מהלכות מעשר ה' ב: כב ג מיי פ"ב מהל' חמץ ומצה ה' פ' פ' פ' עשין לו טושי' א"י"ח ס"י תל ע"ק ב: כב ג מיי פ"ב מהל' חמץ ומצה ה' פ' פ' עשין לו טושי' א"י"ח פ"י ד: ד מיי פ"ב מהל' חמץ ומצה ה' פ' פ' עשין לו טושי' א"י"ח פ"י

א לקמן ט. ע"י מא: זדה טו: (ג) לקמן יא: (א) ז"מ טע: כטו"ה יח: (מא) ד' לקמן יא: דף כ"א, (ה) [שמות י"ג, (ו) זכעה], (ז) וע"ע מסופת עירובין (ח) ל"ה כ"א ועוד עט ט. ד"ה [חמון], (ט) ע"ן מהרש"ל (ט) דף י"א.

תורה אור השלם

- 1. שבעת ימים שאר לא יקצא בבתיכם כי כל אבל מחמת ונברחה חפצת ההוא מותר ישראל בגור ובאורח הארץ: שמות י"ט 2. שבעת ימים מצות תאכלו אך ביום הראשון חשבתו שאר מבתיכם כי כל אבל חמץ ונברחה חפצת ההוא מותר עד יום השבעה: שמות י"ט 3.

גליון הש"ס

במ' הניחא ליה לאניש לקיצי צפוח בספוסיה: ע"י לקמן דף י"ג חס' ד"ה בממוניה: שם לרבות י"ד לביעור: ע"י משבת ה"רין סומן י"א:

מוסף רש"י

מגורה. ג' וקמן ט. א. אפילו הן בני יומן. דכתיב הן כסיוס נתמטרו (שם): ושורפין בתחלת שש. וע"ע דלג ע"ה ששית מדאורייתא שרא, גזיר רבנן עלה דילמא טעי ופכור על השביעות שרא ששית, אבל התמימות לא טעי למימר על השביעות שרא חמשים ומותר (שם) ותרלין כל חמשה ואינו אוכל דטעי ופכור על שביעות שרא חמשים, ומימי לביעור אינו לביעור לבהמה, אבל ששית אף בהנאה אסור מדרבנן גזירה משום שביעות ושם.

דקסבר. האי תנא: הכל חבירין אלל דיקא. ואפילו עם הארץ ודבר ש הוא מוחזק חביר מחזקינן ליה שלל עבר ומונו עד שעשוהו: דסניא חביר. הנלמן על המעשרות ומת והניח מגורה מליאה פירות אפילו הן בני יומן שנתמטרו היום הרי הן בחזקת מתוקנים דודאי לא יאל מתחת ידו עד שגמר כל מצותו והכא נמי כיון דאף עמי הארץ חבירין הן על הבדיקה חזקתן שזדקוהו: וממאי. דהא דקמינא נלמן טעמא משום דהכל חבירים הם אלל דיקא דלמא און עמי הארץ חבירים על כך וטעמא משום דקאמרי הני אנו ראיו שזדקו: כל הכתוב בחזקת דוקים מיבעי ליה. למיתני ולא הוה למיתנייה בלמירה דהני. ומתקנין אלל מדתלל בלמירה ודאי איכא למידק הא לא אמרי לא חס כן מאי קא מיבעי לך מפשט מניה דלון חזקתו דוק. ומשני מהל לאכא למידק למיפשט מיד דאיכא לוקומל לאל כגון דמוחזק לן כהאי דלל דבר כגון שראינוהו טרוד או יאל מצעד יוס לדך ואמרי הני אנתו דקניוהו: צביטול בעלמא. דכתיב תשביטו (ו) ולא כתיב דצברו והשבתה דלג היא השבתה: דדרבנן. הימנוהו דרבנן צביטול דלימא אלל מדרבנן דהס הזריכו והס חמירו לסמוך בלמירטן של אלו וכס צדיהס להלמינס צמידי דלאו דאורייתא: מי הו מקח טעוס.

לאו משום דחוקתו ברוך. תימה מאי ס"ד דלי צחוקו דדוק אס כן מה לריך ללמירה דהני כלל ואומר ר"י דמייירי כגון צבעל הניט צעיר אע"ג דחוקתו דדוק כיון דליתיה צעיר לריך לישאל הימנו ולהכי מהני למירה דהני דלא שללינן אע"ג דגבי טבל סמכינן לחוקת חביר ואין לריך אפילו לישאל היינו משום דכיון ששלה לו ללכול מסתמא תיקנה שלא יצא לדי מכשול אלל גבי דיקא אפילו לא יהיה דדוק לא כל כך מכשול לכך לריך לישאל אס הוא צעיר ומסקי אף חזקתו דדוק כל הכתוב בחזקת דוקין מיבעי ליה וממילא ידעינן דלמירה דהני מהני ואין לריך לישאל הימנו אפילו אס הוא צעיר ועוד פירש ר"י דס"ד דלירי דלמרי הני לא היה דדוק ואין דקדקו דלי חזקתו דדוק מהימני מנו דלי צעי שחקי אלל אף אין חזקתו דדוק אמאי מהימני ופרין אף הכי כל הכתוב בחזקת דוקין מיבעי ליה דלמירה ידעינן דמהימני כגמו: מדאורייתא כתיב: בעלמא סני. פ"י קונוטרס מדכתיב תשביטו ולא כתיב דצברו אלמא השבתה דלג היא וקשה לריי דהאי השבתה הצברה היא ולא ציטול דתנא בשמעתין רע"א אין לריך הרי הוא אומר תשביטו ומיניו להצברה שהיא אצ מצלכה ועוד דשביטו אמרינן לקמן מן חלק שהוא משש שעות ולמעלה ואמר איסורא לא מהני ציטול ואומר ר"י דמדאורייתא ציטול בעלמא סני מטעם דמאחר שציטול הוא הפקר ואל מרשותו ומותר מדקאמרינן אלל אתה רואה של אחריס ושל גבוה והא דלמרינן צנדרים (דף מה). הפקר צפני שלשה מדאורייתא אין לריך: היבנהו רבנן בדרבנן. אף על גב דלג דצר שהוא צידס מהימנין להו לנסיס וענדיס ואפילו מדאורייתא דמעשים ככל יוס שאנו מלמיניס לנשה וענד על השמיטה ועל הניקור וצפ' המדי (וכתובת עז. וש) גבי מלכילמו שאינו מנושר משמע שסומך עליה לענין חלה ומעשר מכל מקום גבי דיקא חמץ אע"ג צדיס מ"מ אי הו מדאורייתא לא מהימנין להו משום דליכא עירחא יחירחא ולריך דקדוק גדול כדמוכח צירושלמי שפרש מפני שגשים עלנלויות הן ותחומין דרבנן מהימנין להו לנשה וענד ולא קטן מדתניא צפ' כיצד מעברין (עירובין נט. וש) אפילו ענד ואפילו שפחה נלמנת לומר עד כלן תחוס שנת אלל קטניס לא דגריעי טפי מדחשיב להו בשמעתין צדוק וצפרק שני דכתובות (דף כה. וש) אלו נלמניס להעיד צגודלן מה שראו צקוטען עד כלן היינו מהלכין בשבת משמע אלל צקוטען לא היינו משום דתחומין אין צידס כלל לכך אין נלמניס כמו צדיקת חמץ: המושכיר בית לחבירו בחזקת שהוא ברוך. נראה לרש"י צדיקת עשר אירי דבארבעה עשר על המשכיר לצדוק: ובת"ב אף ביום הראשון תשביטו. פ"י הקוטרס מדמחייב ציוס הראשון להשביט מכלל דמקלמו מותר ואין נראה לריי דהא תשביטו הצברה היא ולא צוה הכמוצ לשורפו אלל לאחר איסורו ועוד אף ממשמעות דיוס ראשון משמע מקלמ מותר מה לריך לך חלק מיהו ללישנא שני פירש הקוטרס דל"ך ח"י צחמיס צע"ע חמי וענדה לריי דמייחורא דקרא קדרסי ועוד מדכתיב אף חלך פריך: ואל"מ צירוב ואל חמשה עשר לביעור. (י) מני לשני ציוס כתיב כדמשי כסמוך וכי נמי משני דליתקס השבתה שאור לאכילת חמץ לא לריך לקרא דמיימי צבעת ימים שאור לא ימלא דמדליתקס השבתה שאור לאכילת חמץ יכול לדרוש הכל כמו שדורש רבי יוסי (הגלילי) לקמ"ט: דהא

לאו משום דחוקתו ברוך. תימה מאי ס"ד דלי צחוקו דדוק אס כן מה לריך ללמירה דהני כלל ואומר ר"י דמייירי כגון צבעל הניט צעיר אע"ג דחוקתו דדוק כיון דליתיה צעיר לריך לישאל הימנו ולהכי מהני למירה דהני דלא שללינן אע"ג דגבי טבל סמכינן לחוקת חביר ואין לריך אפילו לישאל היינו משום דכיון ששלה לו ללכול מסתמא תיקנה שלא יצא לדי מכשול אלל גבי דיקא אפילו לא יהיה דדוק לא כל כך מכשול לכך לריך לישאל אס הוא צעיר ומסקי אף חזקתו דדוק כל הכתוב בחזקת דוקין מיבעי ליה וממילא ידעינן דלמירה דהני מהני ואין לריך לישאל הימנו אפילו אס הוא צעיר ועוד פירש ר"י דס"ד דלירי דלמרי הני לא היה דדוק ואין דקדקו דלי חזקתו דדוק מהימני מנו דלי צעי שחקי אלל אף אין חזקתו דדוק אמאי מהימני ופרין אף הכי כל הכתוב בחזקת דוקין מיבעי ליה דלמירה ידעינן דמהימני כגמו: מדאורייתא כתיב: בעלמא סני. פ"י קונוטרס מדכתיב תשביטו ולא כתיב דצברו אלמא השבתה דלג היא וקשה לריי דהאי השבתה הצברה היא ולא ציטול דתנא בשמעתין רע"א אין לריך הרי הוא אומר תשביטו ומיניו להצברה שהיא אצ מצלכה ועוד דשביטו אמרינן לקמן מן חלק שהוא משש שעות ולמעלה ואמר איסורא לא מהני ציטול ואומר ר"י דמדאורייתא ציטול בעלמא סני מטעם דמאחר שציטול הוא הפקר ואל מרשותו ומותר מדקאמרינן אלל אתה רואה של אחריס ושל גבוה והא דלמרינן צנדרים (דף מה). הפקר צפני שלשה מדאורייתא אין לריך: היבנהו רבנן בדרבנן. אף על גב דלג דצר שהוא צידס מהימנין להו לנסיס וענדיס ואפילו מדאורייתא דמעשים ככל יוס שאנו מלמיניס לנשה וענד על השמיטה ועל הניקור וצפ' המדי (וכתובת עז. וש) גבי מלכילמו שאינו מנושר משמע שסומך עליה לענין חלה ומעשר מכל מקום גבי דיקא חמץ אע"ג צדיס מ"מ אי הו מדאורייתא לא מהימנין להו משום דליכא עירחא יחירחא ולריך דקדוק גדול כדמוכח צירושלמי שפרש מפני שגשים עלנלויות הן ותחומין דרבנן מהימנין להו לנשה וענד ולא קטן מדתניא צפ' כיצד מעברין (עירובין נט. וש) אפילו ענד ואפילו שפחה נלמנת לומר עד כלן תחוס שנת אלל קטניס לא דגריעי טפי מדחשיב להו בשמעתין צדוק וצפרק שני דכתובות (דף כה. וש) אלו נלמניס להעיד צגודלן מה שראו צקוטען עד כלן היינו מהלכין בשבת משמע אלל צקוטען לא היינו משום דתחומין אין צידס כלל לכך אין נלמניס כמו צדיקת חמץ: המושכיר בית לחבירו בחזקת שהוא ברוך. נראה לרש"י צדיקת עשר אירי דבארבעה עשר על המשכיר לצדוק: ובת"ב אף ביום הראשון תשביטו. פ"י הקוטרס מדמחייב ציוס הראשון להשביט מכלל דמקלמו מותר ואין נראה לריי דהא תשביטו הצברה היא ולא צוה הכמוצ לשורפו אלל לאחר איסורו ועוד אף ממשמעות דיוס ראשון משמע מקלמ מותר מה לריך לך חלק מיהו ללישנא שני פירש הקוטרס דל"ך ח"י צחמיס צע"ע חמי וענדה לריי דמייחורא דקרא קדרסי ועוד מדכתיב אף חלך פריך: ואל"מ צירוב ואל חמשה עשר לביעור. (י) מני לשני ציוס כתיב כדמשי כסמוך וכי נמי משני דליתקס השבתה שאור לאכילת חמץ לא לריך לקרא דמיימי צבעת ימים שאור לא ימלא דמדליתקס השבתה שאור לאכילת חמץ יכול לדרוש הכל כמו שדורש רבי יוסי (הגלילי) לקמ"ט: דהא

רבינו הנגאל

המשכיר בית לחבירו בחזקת דדוק ונמצא שאינו נדחא ליה לאניש למעבד מצוה בממוניה וכל שכן כגופיה. וביולי עלמא חמץ כ"י"ד משש שעות ולמעלה אסור מדאורייתא אפי' אף הן פשיט לה אפי' אפי' הן כתיב טעמא, והאי דאביי שייכא ברי' יוסי הגלילי כדבעי למימר לקמן. שנאמר שבעת ימים מצות תאכלו אך ביום הראשון חשבתו שאור מבתיכם. ואי אפשר לומר זה ציוס הראשון ביום טוב הראשון הוא, וביום ההוא אתה אוכל מצה ומשבת שאור, שנאמר שבעת ימים שאור לא ימצא בבתיכם, ואי אפשר לומר נמי השבתה שאור לילי ט"ו הוא, משום דביום הראשון תשביטו שאור כתיב ולא כליה. שמעינן דהו ציוס הראשון קודם יוס טוב הראשון הוא.

Another question we need to ask is whether or not stealing something **intangible** like Wi-Fi could even be problematic to begin with. This issue would likely depend upon the question of *g'zeila b'davar she'ain bo mamesh* – whether the prohibition of theft applies even to intangible objects.

It would seem that this question may be subject to a **dispute** between the Rambam and the Ra'avid that comes up in the context of shofar blowing:

Rambam Hilchos Shofar V'Sukkah V'Lulav 1:3

Maimonides, Rabbi Moshe ben Maimon (1388–1204)

If one blows a stolen shofar, one has fulfilled his obligation, as the mitzvah is only to hear the shofar... and **sound cannot be stolen**...

שופר הגזול שתקע בו יצא שאין המצוה אלא בשמיעת הקול אף על פי שלא נגע בו ולא הגביהו השומע (יצא) ואין בקול דין גזל...

The Rambam above establishes that one fulfills the mitzvah of shofar on Rosh Hashanah by blowing a **stolen shofar**; this is not considered a mitzvah act performed with a stolen object. The reason, the Rambam explains, is that the mitzvah is accomplished by the listeners specifically through hearing sound, and **sound is not subject to the laws of theft**. Since sound cannot be halachically stolen, the status of the shofar as a stolen **object** does not affect the status of its **sound**, which is still perfectly suitable for fulfilling the mitzvah of shofar on Rosh Hashanah. The Rambam's ruling is likely based upon a halachah established the following Gemara:

Talmud Bavli Pesachim 26a

Rav Papa said: One who benefits from the sounds and sights of the Beis HaMikdash has **not** violated *me'ilah* [the prohibition against deriving benefit from items that were specifically dedicated for holy purposes], since [sounds and sights] do not have substance...

אמר רב פפא: קול ומראה – אין בהן משום מעילה, לפי שאין בהן ממש.

SEE THIS ORIGINAL PAGE OF TALMUD ON THE NEXT PAGE

Since the prohibition of *me'ilah* is essentially a form of theft – namely, theft from the Beis HaMikdash – the Rambam extends this principle stated in the context of *me'ilah* to theft in general, when he rules (above) that sounds cannot be stolen.

The Ra'avid, in his critique of the Rambam's Mishneh Torah, accepts the Rambam's ruling regarding the stolen shofar, but he disagrees with his reasoning.

Ra'avid (Hasagos HaRa'avid)

Rabbi Avraham ben Dovid of Posquierres (1125–1198)

Even if one **could** steal sound, one would still fulfill his obligation of blowing shofar, as the verse says “*Yom Teruah* [a day of blowing]” – no matter how you produce the sound...

ואין בקול דין גזל. א"א ואפילו יהיה בו דין גזל יום תרועה יהיה לכם מ"מ הכי איתא בירושלמי (סוכה פ"ג ה"א).

The Ra'avid implies that sound can be stolen, because he writes: Even if sound **is** subject to the laws of theft, one can fulfill the mitzvah through a stolen shofar. Although other readings of the Ra'avid are possible, support for such a view can in any case be found in the Yerushalmi (Sukkah 3:1).

It would thus appear that the question of whether one is capable of “stealing” a *davar she'ain bo mamesh* is dependent upon this debate. Whereas the Rambam denies the possibility of legally “stealing” an intangible object, such as sound, the Ra'avid considers sound to be steal-able.

So how do we pasken? The Maharam Shick (Teshuvos, Y.D. 156) writes that since the halachah accepts the Rambam's ruling regarding a stolen shofar, intangible property is **not** subject to theft. As such, he writes, one who “steals” someone's novel Torah insights by presenting them as his own original ideas is not in violation of theft.

Seemingly, then, unauthorized use of a neighbor's wireless service would **not** constitute formal theft, as it involves the “theft” of a *davar she'ain bo mamesh* – intangible property.

- Does that mean it is permitted to use Wi-Fi without permission?

**BORROWING
WI-FI MAY
NEGATIVELY
IMPACT THE
OWNER**

Although intangible objects like sound are excluded from theft in the classical sense, they may still be subject to **other prohibitions** regulating **proper behavior** between people. Bava Basra is filled with many such examples of “*nizkei sh’cheinim*” (lit. “damages affecting neighbors”) such as the prohibition against making too much noise or commotion in one’s house if it will disturb others.

If so, then unauthorized use of a wireless connection would likely be prohibited despite its being a *davar she’ein bo mamesh* (intangible item). **Access by multiple users has the effect of slowing down the connection, thus adversely affecting the owner, who cannot use his connection with the same degree of efficiency as otherwise.** Hence, even if intangible objects are normally excluded from the prohibition of theft, “stealing” wireless access may still be problematic, at least when it adversely affects the owner.

**DERIVING
BENEFIT AT NO
COST TO THE
OWNER**

Another possible grounds for leniency is based on a passage in Bava Basra. Even if Wi-Fi could potentially be stolen, some claim that unauthorized use of a wireless connection should be permissible on the grounds of *zeh neheneh v’zeh lo chaseir* – a category of cases where benefiting from someone’s property **has no adverse effect** on its owner.

Rambam Hilchos Gezeilah V’aveidah 3:9

Maimonides, Rabbi Moshe ben Maimon (1388–1204)

If someone dwells in another person’s courtyard without telling him:

(a) **If it is a courtyard which is not regularly rented out for money**, the squatter is **exempt** from paying the owner. This is true even though the squatter would have otherwise had to pay money to rent out somewhere else to stay for the night, since this is a case of *zeh neheneh v’zeh lo chaseir* – this one benefits and this one does not lose.” [The squatter benefits from having a place to stay, and the owner does not lose anything by having the squatter camp out on his property.]

(b) But if the courtyard was of a **type** that is **regularly rented out** – even if this particular owner does not regularly rent it out – then the squatter is **obligated** to pay, as he caused the owner a loss.

הדר בחצר חבירו שלא מדעתו,
אם אותה חצר אינה עשויה
לשכר אינו צריך להעלות לו
שכר, אף על פי שדרך זה הדר
לשכור מקום לעצמו, שזה נהנה
וזה לא חסר, ואם החצר עשויה
לשכר אף על פי שאין דרך זה
לשכור צריך להעלות לו שכר
שהרי חסרו ממון.

The Rambam rules that if a person dwells on another person’s property without telling him, he does not need to pay the owner, so long as the property is **not** the type that is usually rented out. For example, if someone were to discover a man camping out in his backyard shed, he would not be able to force that man to pay rent for the nights he spent there, as backyard sheds are not usually rented out. Similarly, if a Wi-Fi network is set up in a private home where the owner pays a set fee for **unlimited usage**, one could argue that a passing traveler who accesses that person’s Wi-Fi will be exempt from paying, so long as his usage did not negatively impact the home owner in any way.

Of course, using a neighbor’s wireless connection often **slows down** the connection speed and thus will often usually adversely affect the connection’s owner. However, if the owner is not simultaneously using the network, such as if he is away traveling, perhaps there is grounds to permit using his Wi-Fi since doing so does not negatively affect him in any way. It should thus be permitted based on the aforementioned principle of *zeh neheneh v’zeh lo chaseir*.

**QUESTIONS TO
CONSIDER**

- Can you find a gap in such an argument?

**A PROBLEM
WITH THIS
ARGUMENT**

This contention, however, makes a big assumption. **It assumes that just because a person is exempt from paying after the fact, he is allowed to take advantage from the start.**

One could, in fact, draw such an argument, based on a rule found in a number of sources such as the following Gemara:

Talmud Bavli: Bava Basra 12b

Rabbah said: In cases like this [where one party stands to gain and the other does not stand to lose anything], we compel people to **not act unkindly** like the people of Sedom did. [Sedom was a city destroyed in Biblical times for its inhabitants' cruelty towards others.]

אמר רבה: כגון זה
כופין על מדת סדום.

SEE THIS ORIGINAL PAGE OF TALMUD ON THE NEXT PAGE

The above Gemara says that people are required to act kindly, which seems to mean that one must allow others to benefit from his possessions or live on his land in cases where he does not stand to lose anything by doing so.

However, it is not so simple that one can apply this rule to the case of squatting. This question is subject to a dispute between different medieval commentators, as quoted in the Hagahos Maimoniyos:

Hagahos Maimoniyos: Hilchos Gezeilah V'aveidah 3:9

Rabbi Meir ben Yekusiel of Rothenberg (1260–1298)

The Raavyah wrote: I heard that **it is permitted to force [an owner to allow people to live on his property]** in cases where he does not lose out by hosting them] since the Gemara says in various places that *kofin al midas Sedom* – we compel people not to act cruelly like the people of Sedom did.

But there are **others** who say **we cannot force such an owner to allow people to squat on his land in cases where he could have rented out the land had he wanted to...** such was the opinion of Rabbi Yitzchak [of Dampierre]...

כתב ראבי"ה שמעתי דמצי למיכפייה
דהא כופין על מדת סדום וי"מ דאין כופין
אלא היכא דמהנה אפילו אי בעי לארווחי
לא מצי לארווחי הילכך כפינן ליה כיון
דלא חסר מידי אבל הכא אי הוה בעל
חצר בעי לאוגרי הוה מרווח השתא נמי
לא כפינן ליה וכן פר"י דאין כופין.

The two opinions cited here dispute whether or not one can force an owner to allow squatters on his land. **The first opinion** says that the rule of *kofin al midas Sedom* dictates that we force property owners to act in a manner that is beneficial to others when they do not stand to lose anything by doing so. Therefore, if an owner does not plan to rent out his land, he must **allow** squatters to live on it.

Rabbi Isaac of Dampierre, however, disagrees, and says that although a squatter is exempt from paying since this is a case of *zeh neheneh v'zeh lo chaseir*, that still does not allow a person to "squat" purposely from the start. The act of squatting in such cases is still **prohibited**, and courts will **not** force an owner to endure such squatters on his property, even though he does not plan on renting out his land to others in any case. The only case where Beis Din will force the owner to accept squatters is in a case where that owner could not have rented out the land even if he had wanted to.

Which of these opinions are we required to follow according to halachah? The Rama, in his glosses on Shulchan Aruch, writes as follows:

Rema on Shulchan Aruch: Choshen Mishpat: Hilchos Gezeilah 363:6

Rabbi Mosher Isserlis (1520–1572)

...This rule [exempting the squatter from payment] only applies if he is already living on the land. However, **he may not go in from the start** and force the landowner to allow him to live there. Even though we normally force people to not act [cruelly] like the inhabitants of Sedom in cases where they stand to lose nothing and someone else stands to gain, that is only true in cases where even if the owner had wanted to gain for himself he would not have been able to. Here, however, he is able to – and just chooses not to – and in such a case **we will not force him** to allow squatters...

הגה: ודוקא שכבר דר בו, אבל לא יוכל לכופו
לכתחילה שיניחנו לדור בו, אף על פי דכופין על מדת
סדום במקום שזה נהנה וזה אינו חסר, הני מילי בדבר
דאי בעי ליהנות לא יוכל ליהנות. אבל בכי האי גוונא
דאי בעי בעל חצר ליהנות ולהרויח להשכיר חצירו
היה יכול, אלא שאינו רוצה, אין כופין אותו לעשות
בחנם (מרדכי ונ"י פרק הנ"ל).

QUESTIONS TO CONSIDER

- Which opinion does the Rama follow? The first or second opinion cited in the Hagahos Maimoniyos?

THE PRACTICAL
HALACHAH

The Rama follows the ruling of Rabbi Isaac of Dampierre, and this ruling seems to be the normative halachah.

According to this line of reasoning, we might conclude that one who owns a **private** wireless connection would indeed be required to allow others to access the connection, as he in any event has no possibility of leasing rights to it. Thus, when one knows that his neighbor is not currently using his connection, and accessing the network will therefore not affect the neighbor's internet speed, it would be **permissible** to use the connection by force of the law of *kofin al midas Sedom*. This ruling should remain true even if one knows the owner would not allow him to use the Wi-Fi if he would ask for permission.

QUESTIONS TO
CONSIDER

- Can you think of any reasons why this conclusion may not be so clear?

CONCLUSION

Borrowing without permission is generally considered theft.

However, if one has grounds to suspect that the owner of the object would not mind lending it out, for example:

- if he wants to borrow it for a mitzvah; or
- if it is an item of such **insignificant value** that no one would care if it is taken;

... then many halachic authorities permit borrowing it.

That said, it would seem that **none of the above leniencies apply to Wi-Fi**, unless the Wi-Fi is being used for a mitzvah.

The fact that a wireless connection is **intangible** may warrant treating it more leniently than a regular case of borrowing, though at the same time it would seem that even actions affecting intangible items can be prohibited at times.

The principle of *kofin al midas Sedom* when applied to cases of *zeh neheneh v'zeh lo chaser* may be used as a basis to permit freeloading on Wi-Fi, but **only** in cases where the following 2 conditions are met:

- It is known definitively that the owner will **not be negatively affected at all** (for example, the owner is away on vacation and hence additional users will not slow down his Wi-Fi connection at all); **and**
- The owner is not in a position to **rent out** the Wi-Fi even if he wanted to.

DISCLAIMER:

The views and opinions presented in this sourcesheet should not be taken as *halachah l'maaseh*. Before applying these halachos to real-life situations, one must consult with a competent halachic authority.